

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

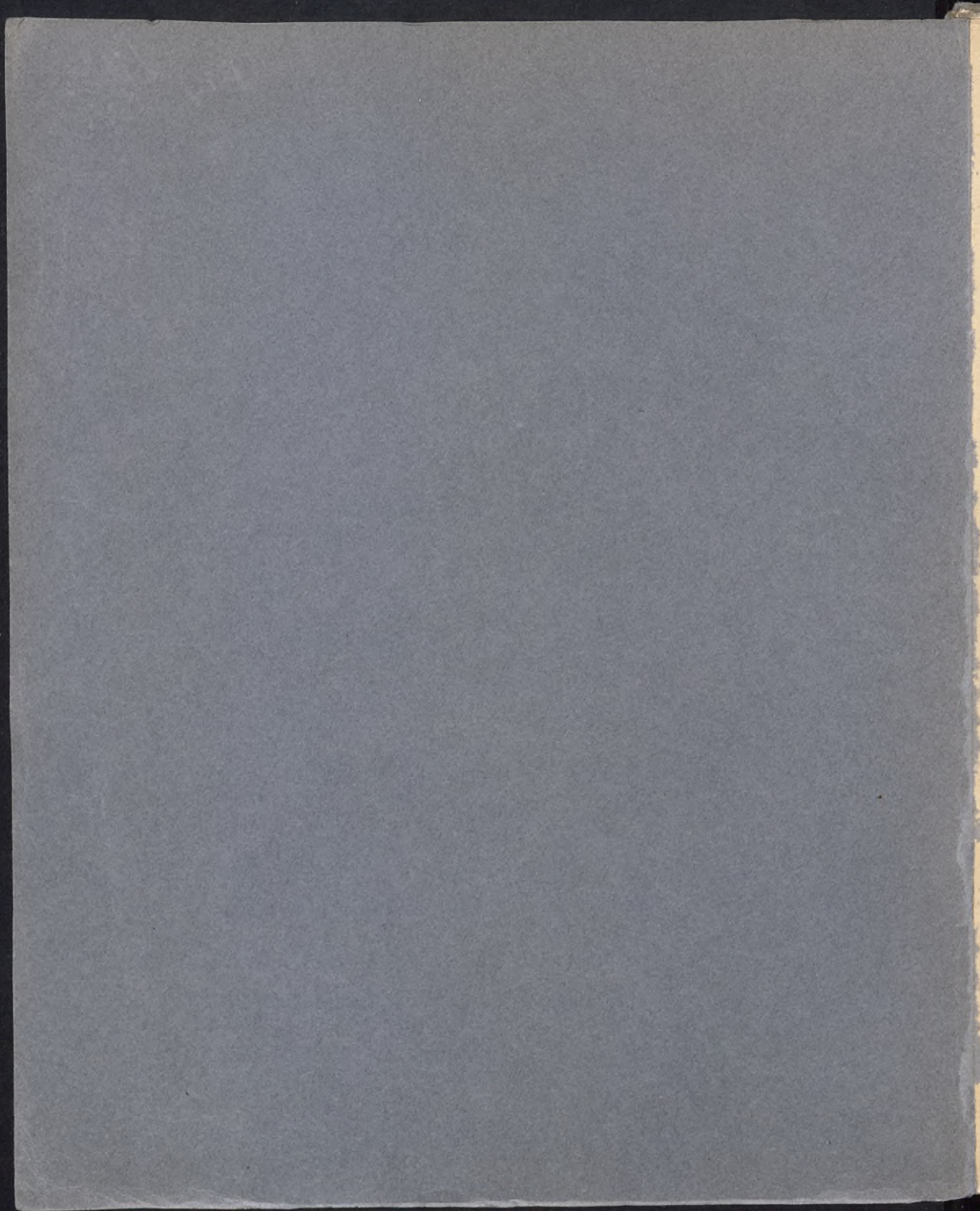

(Br.) Litt.
SV.

Lindorm & Co.
Min värd.

1918.

ERIK LINDORM

*Pans. Lit.
Su.*

MIN VÄRLD

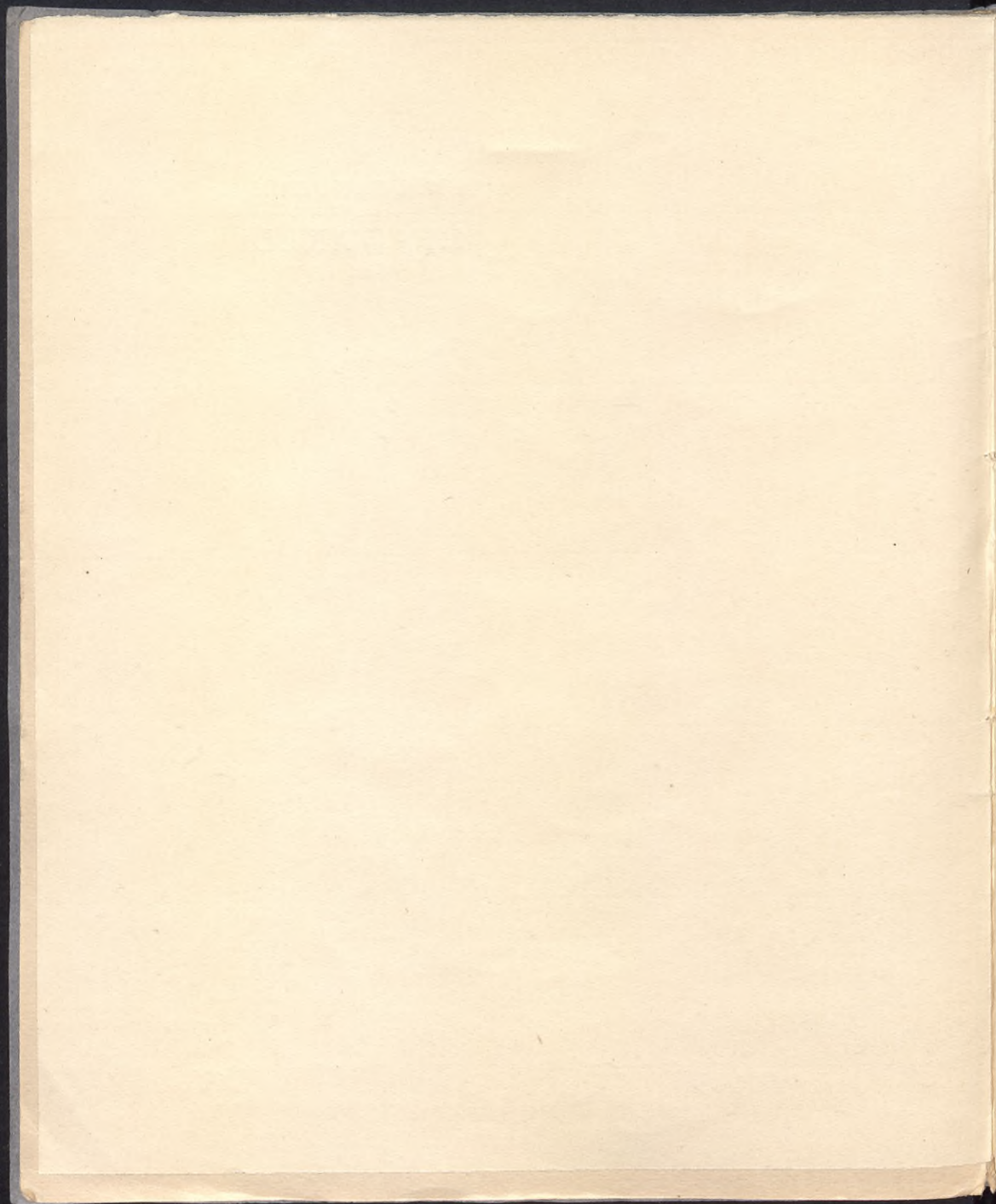
ALBERT · BONNIERS · FÖRLAG

32
30. 686.

ERIK LINDORM

MIN VÄRLD

MIN VÄRLD

AV

ERIK LINDORM

STOCKHOLM * ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1918

MOT MEDELÅLDERN.

Dog jag när jag var tjugu år?
Var är skimret, som ögon och bröstborg fylld?
Var är nu det solsken, som dagen förgyllde
och sprang som en eld över panna och hår?
Snart är jag trettio år.

Här går jag som man bland välaktade män.
Jag äter och lever och läser och röker.
Det är väl dock något jag menar och söker.
Jag går som på spaning med själen på spänn
som väntade något jag än.

Jag kan icke leva som de,
som makligt blott samla på år och meriter,
ty inom mig ständigt det gnager och sliter.

Finns det då ingen som vill och kan se
hur hungrigt min mun kan le?

Jag rädes för mörker och natt.
Jag vill till mitt hem om kvällen ej vända.
Jag vill i det längsta att något skall hända.
Kanhända, kanhända, kanhända att
mitt liv blir frälst denna natt!

Ej längre jag återbegär
lätta och glada och svindlande dagar.
Ej över bortfladdrad ungdom jag klagar.
Jag längtar allenast från det som nu är.
Jag kan inte leva så här.

Jag önskar ej denna feta ro
som andra män, som ha hem och ho.
Så kan det väl ändå ej menat vara?
Jag fordrar ej mycket, jag längtar bara
till något att älska och tro.

Ett moln på flykt i det blå
har väl med resan en mening ändå.
En ört som spirar, en kvist som knoppas
väl ändå på blomningens sommar hoppas.
Är jag väl sämre än markens strå?

EN YNGLING.

Din panna har en klar och ofördunklad välvning
och blicken går som havet öppet blå,
och munnen har den röda bittra skälkning
som blott en nittonårig mun kan få.

Du andlös går och flämtar efter ord, som kunna
den nakna själen naknast sjunga fram.

Ej vila eller fred du vill dig unna
förrän din värld är fri från lögn och skam.

Ån har din ynglingssjäl den friska hudlösheten,
som för vart sting i smärta rycker till.

Och du bär drömmarna för mänskligheten,
som intet drömmer, intet tror och vill.

Med släta, vita gossebröstet bart mot faran
du störtar dig, du tumlar dig i den,

och blir du slagen ner av ovänsskaran
med trotsig gråt du reser dig igen.

Jag älskar dig, du är som själv jag en gång varit.
Jag ärar dig, min egen ungdoms bild.
I ljusa år, som in i skuggan farit,
jag varit lika djärv och vackert vild.
Min ungdoms trots jag ser på dina kinder flamma,
min röst det är som smattrar och som slår.
Din lidelse, din harm, den är densamma
som brände mig när jag var nitton år.

Jag älskar dig. Jag ville avundsjukt dig vakta.
Jag är din broder fast av äldre blod.
Din äldre broder vill dig ömt betrakta
och glädjas åt din ungdoms glada mod.
Hos dig han det förlorade kan återfinna,
kan se och röra, men ej återfå.
Än kan det mörkrött i hans kinder brinna,
men ej så rosigt och naivt som då.

FÄDERNEARV.

Jag vill sjunga in i ditt öra
skönhetslidelsens heliga sång.
Bakom din skugglösa barnapanna
skola melodierna stanna.
Ständigt, ständigt skall du dem höra
när du blir vuxen en gång.

Som en lyssnare, som en seende
i en värld som är döv och blind,
skall du gå genom vardagens riken.
Lycklig och leende
höra musiken
tona inom dig som böljor och vind,

Ej som de andra, ej som de andra
människobarnen får du bli.
Ej skall du blint och djurtungt träla.
Allt vad du rör skall till skönt du besjåla.
Lätt från din hand skall arbetet vandra,
glad skall du vara och fri.

Se, din fader har varit det skönas
slav, men dig skall han köpa fri.
Ej som han skall du hejdas och tryckas
av skapandets vånda, nej, du skall lyckas!
Med ära och glans skall ditt huvud bekrönas,
ty i ditt öra jag sjungit det skönas
dolda och heliga melodi.

EN FÖRLORAD SON.

Hetsande, vilda natt
med luft, som av drifter simmat.
Smink och falska skratt
och ögon som lystna glimmat.
Dövad till sans och förnuft
sjönk jag i kväljande rus till slut.
Hur kom jag ut
i svalkande gryningsluft?

Slagen, skamsen och rädd
i skimmer och sus jag står.
Törs ej gå hem till min bädd,
dess vithet mig förebrår.

Fåglarnas vänliga hälsning
och strålen ur molnens värld,
som flödar av nåd och frälsning,
känner jag icke mig värd.

Daggsvala gryningskåre
dofta din renhet ner i mitt bröst!
Stilla, bävande fågelröst,
sov med din sång en dåre!
Bedjande ville jag falla
ner på gatans sten:
morgon, ditt ljus må mig översvalla,
att jag må avtvå min skam i dess sken!

FÅNGARNA.

Min själ kan i din ej flyta,
jag kan icke bliva du.
Jag kan ej spränga, ej bryta
kroppens fånghus itu.

Mitt hjärta stormar, men faller
åter bedövat till slut
mot bröstets fängelsegaller
och kan icke komma ut.

När sanslöst i famntagsflamman
två älskande ta ett språng,
de vilja brinna tillsamman
en salighet evighetslång.

Fast innerligt sammanbrunna
varann de dock aldrig nå.
Blott skymta varann de kunna
och känna sig saliga då.

Och därför så vill jag tacka
att väg till din famn jag fann.
Trött våra hjärtan knacka
som fångar till varann.

B U D B Ä R E R S K A N .

Ditt huvud är så heligt skönt
att jag väl må tillbedja.
Kring smal och blygtböjd nacke slår
ditt lena, underbara hår
en ljus och trofast kedja.

Och din gestalt mig mäktigt rör
i grova arbetsdräkten.
Du dotter av gudomlig börd,
hur blev till jordens smuts du förd,
till våra plågehäkten?

På våra pannor stå de brott,
som här vi måste sona.

Men vad har du att göra här
och varför trålar du, som bär
en redan vunnen krona?

Du föddes för att säga oss:
I ären gudars like!
Du såg på mig i tiggarrån...
Ur paltor steg en gudason
att kämpa för sitt rike!

I GRÄSET.

Icke jäkta, icke grubbla,
endast spegla med barnstor blick
himlens blåa skimmerbubbla
och varje slocknande ögonblick.

Icke längre hjärnan pina
med brännande tankars lyckojakt,
endast låta dagen skina
och höja sig för dess ljusa makt.

Kanske skall man icke tigga
lyckan om gunst med bön eller knot?
Kanske skall man bara ligga
stilla på marken och taga emot?

SÅNG I UNGDOMEN.

Jag ringe gäst
är bjuden med på jordens stora fest,
som sorlar under solens gyllne krona.
Jag vandra får
omkring i vimlet några korta år,
och från min mun skall några sånger tona.

På allt jag ser,
med friska ögon emot allt jag ler
och allt jag röra vill med ömma händer.
Jag omvärvd står
av luftens glans och ser hur solen går,
och för min längtan hägra hav och länder.

En gäst jag är
som blott en liten tid får stanna här.
»Snart skall du resa,» hör jag döden viska.
Jag vet, jag vet,
det är min stora, glada hemlighet,
och därför äro mina ögon friska,

VÄCKELSE.

Jag kan ej se hur människorna gå
och låta dagarna mot döden rusa,
hur liksom blinda tiggare de stå,
fast ögonblicken lätt som svalor susa
och dagarna som tunga örnar brusa
högt över dem i stolt och festlig färd.
Jag kan ej höra människorna tala
om det som fyller deras lilla värld.
Jag ville ruska dem ur denna dvala,
jag ville tigga dem på knä, jag ville tala
om stjärnorna, om själarna, om döden,
om storheten i deras egna öden,
om skönheten och högheten i allt,
i jorden, solarna och människans gestalt.

EFTER LÅNGVARIG TORKA.

Man knogar och stretar i livet sig fram.
Man grånar i årens och dagarnas damm.
Man vissnar, och blicken blir slö och kort
och allt är så glanslöst och stickande torrt.

Då plötsligt i kvalmet ett moln tar form,
laddat med ångest och blixtar och storm.
Man står där med ens i strömmande gråt.
»Jag torkat och tvinat, o liv, förlåt.»

Det är som ett under, man vet icke hur
du kom och du föll, förfriskande skur.
Man står blott med droppande ögonfrans
och glädes åt allt i sin nytvagna glans.

ISLOSSNING.

En fattig man kom en tidig vårsöndag till den stad där han upplevat sin ungdom. Han stannade framför det hus där han bodde det första året med sin hustru, nu grå och utsliten som han själv. Han kände då en underlig darning invärtes och följande genomströmmade hans själ:

Du gråa barack, du fattiga hyreskasern,
som skänkte vår vilda och utstötta kärlek värn,
jag får dig så outsägligt och sorgset kär,
när nu efter år förbi dig min vandring bär.

Du smutsiga gata är vorden mig helig mark,
ty här har min älskade vandrat, trofast och stark.
Aldrig hon höjde en klagan, hur bistert det var,
och lätt under tarvliga kappan mitt barn hon bar.

Jag var en yngling med grymhet och brus i mitt blod,
pockande, tanklös och hård, men hon var tålig och god.
Och aldrig har hon fått höra ett riktigt innerligt ord,
fast sen år vi sovit tillsamman och ätit vid samma bord.

Nu ångar luften av sol och himlen blånar till vår,
och tre trappor upp ett fönster, *vårt* fönster öppet står!
Jag vänder mig skyggt mot rutan till en bullrande mangelbod.
Allt lossnar nu lent inom mig som en varm och vårlöst flod.

Goda ord som jag sväljt, ömhet jag kuvade ner,
starka känslor jag ströp, jag kan icke hejda er mer.
Nu vill jag skynda till dig, min famn är så full.
Hustru, förlåt för barnens och minnenas skull!

Det går till en tid med tystnad, strävhet och hån,
men sina famntag kommer ingen ifrån.
Hustru, känner du ej där i stöket du går
liksom en kyss mot ditt tunna och stripiga hår?

ADOPTION.

Jag kände knappast mer än ditt namn,
som ändå helt kärt mig blev,
då plötsligt du lade din sorg i min famn
i ett sista, flämtande brev.

Innan du stillsamt gick härifrån
din sorg du mig måste förtro,
likt hemlösa modern, som lägger sin son
på en främmande förstubro.

Som eget barn jag tar honom an,
skall bli honom far och mor.
Har själv en högt älskad son, som han
skall få leka med som en bror.

EN DÖD ARBETARHUSTRU.

I.

Ej längre med tillbringaren du går, så rädd att spilla,
och aldrig mer du frågar efter oxköttets pris,
och aldrig mer din äkta man skall göra dig illa
och rödbrusig törna mot dig vid vagga eller spis.

Och aldrig mer behöver du i husen gå och tvätta
tills i hajande svindel du hjälplöst segnar ner,
och du har icke längre någon barnkull att mäta
och behöver icke gruva dig för hyran mer.

De minsta skreko till, när du sänktes ner i gropen.
Så rasslade bland blommorna de trenne skovlar sand.
Din man klev upp på graven och glodde, blek och snopen,
och konvaljbuketten höll han med grov och ovan hand.

Och därhemma vid din leriga och fula förstadsgata
går livet lika vanligt som om döden ej fanns.
Blott samma farstus fruar än ett par gånger prata
om hur du blev hämtad en dag av ambulans.

II.

Men går du nu i himlens sal på guldgolv som skina
— och ej behöva skuras — och har det lugnt och bra,
du längtar ändå därifrån till jorden och de dina
och plågar dig med grubbel om hur barnen kan det ha.

Visst är det skönt och härligt att i evigt solsken blunda,
att riktigt sova ut ifrån barnskrik och gräl.
Här är så ljust och luftigt, och man själv så annorlunda,
och här blir man bemött som om man ägde en själ.

Men i den blanka friden ett bekymmer ändå bränner:
Hur står det till därhemma, och vilken ser nu åt
att icke Andrea ut om kvällarna ränner
och att icke lille Torsten om fötterna blir våt?

Du vill ej sitta vacker och ung i himlasalen,
från hemmet över gården du ville icke dö.
Du ville gå i jordens rusk i gamla fula schalen
och släpa hop till hyra och mat och stå i kö.

Du ville icke skiljas, ville vara hos de dina
och styra och ställa med skurning och byk.
Du längtar ifrån detta främmande och fina
till gubben och ungarna, till fattigdom och stryk.

DEN STORE TROLLKARLEN.

De levande som jag har runt omkring,
de säga mig just ingenting.
Mig deras ögon äro inga gruvor.
De sladdra mest om väderlek och snuvor.

Hur illa handskas de`med livets lån!
De gå och ruttna inifrån,
de snaska efter ätbart tills i synen
de bära smutsiga och snåla trynen.

Men döden han är alltid frisk och sträng.
Han vädrar kvalmet ur vår säng.
På släta drag en upphöjd mask han trycker,
en pratsjuk mun i tankfull tystnad lycker.

Den levande jag knappast ser och hör,
men bara döden honom rör
han sätter mina sinnen starkt i svingning
och själens klockor hålla minnesringning.

Därför, o pladdrare, jag har fördrag
med dig vid tanken, att en dag
din sega svada evigt är förrunnen
och döden skall dig torka ren om munnen.

MODERSMJÖLKEN.

Han sade:

När mor min mig fött fick jag dricka tröst
två veckor vid hennes bröst.

Sen måste hon vandra, skuggögd och vit,
ut till arbetets dagliga slit.

Hon grät när hon sista gången gav
mig bröstet, som fulla sprängde.

Och när hon till sängs mig gråtande lagt
hon gick till bordet — det har hon mig sagt —
och kramade vårtorna över en kopp
dit mjölken rann i ett strilande dropp
tills bröstet slaka hängde.

Det var mitt blod, det var min kraft,
det var den näring, jag skulle ha haft
i strömmar av styrka genom min kropp
som droppade ner i en kaffekopp!

Min moders mjölk, jag hör, jag hör
i sömnlösa nätter ditt dropp!
Droppar av liv, droppar av blod,
droppar av hälsa och levnadsmod!
Min moders mjölk, jag hör, jag hör
i vakandets ångest ditt dropp!

Då lyfter jag mager och kraftlös arm,
och då blir min kind så blodmörk och varm
och ögonen gnistra vilt.
Jag skriker den ed, jag tusenfalt svor,
att hämnas på allt, som stulit min mor,
och en människas liv förspillt.

DEN ÄKTA DÖDEN.

Ja, även mig, har du försökt att blända
från scenen eller biografens lakan,
du hjälte med den tragiskt höjda hakan
och själ och vador intill bristning spända.

Du sjunker hop i dödsarbetskrampen
och slungar kring dig slipade repliker.
I lämpliga belysningar från rampen
med skolad röst din smärta ut du skriker.

Då ser jag för mitt öga gatuscenen:
en fyrtioårig kvinna, redan gumma,
som plötsligt kände döden vika benen
och kasta henne mot en avloppstrumma.

Hon visste det var galet, och hon hörde
polisens röst och andades med möda.
Det allra värsta var att hon förstörde
sin rara, dyrt betalda middagsföda.

I smuts och trängsel tyst hon uppgav anden
och blodet sköljde över gråa schalen
och över kassen, som hon höll i handen,
och stänkte ner den köpta strömmingsvalen.

I livet dö vi utan stora gestalten
och all den höga, himlande tragiken.
Vi stupa klumpigt tungt som åkarhästen
och hindra med vårt dödsfall blott trafiken.

MOR OCH SON.

I yrseln jag hörde dig klagande tigga
att jag bredvid dig skulle ligga.
Känner du ej igen mig, mor?
Har du glömt att jag blivit stor?

Är jag alltjämt för dig den lilla,
som vid din bröstvärta lät sig stilla,
som drack under hårda bitt av din kropp,
ett biflöde till ditt blodomlopp?

Sedan kommo de första stegen.
Jag gled ur ditt knä och blev min egen.
Nu står jag vid sängen som stora karln
och hör hur du yrar om ditt barn.

Fast skäggstubbig kind jag lagt mot din panna
vilja ej dina läppar stanna.
De bedja, de ropa mitt gossenamn
och armarna öppna sig lamt till famn.

Jag gör mig så liten och kryper intill dig.
Jag kelande viskar allt gott som jag vill dig.
Men, mamma, ligger jag ej för tungt?
Till svar du andas blott tryggt och lugnt.

HON KOMMER ÄNDÅ.

Om förströdd du undanviker
när din gamla mor du ser,
efter dig hon icke skriker,
sänker blott sitt huvud ner.

Var det gjort för dumma grannar
var det dock förgäves gjort,
ty en dag hon ändå stannar
stilla utanför din port.

För att icke du skall bråka
har hon prytt sig riktigt fin,
hyrt sig silvervagn att åka
under stjärnströdd baldakin.

Hennes tystnad bittert rör dig,
och du hör i klockans dån:
»Bliv ej ond för att jag stör dig
sista gången, käre son!»

FÖR SENT.

Allt som är vänligt ment
kommer för sent,
målas med guld på kransars band,
lägges som blomma i kallnad hand.
Men huggen och stygnen
under de gråa vardagsdygnen,
de träffade djupt i det levande hull,
som nu skall bli mull.

Vi smussla vår ömhet och ånger
in i det öra,
som ej kan höra,
men hörde vårt hat så många gånger,

Med godhet vi le
mot ögon som längre ej se.
Och först intill slocknade pannor
böja vi oss utan bannor.

Måste det vara så,
vassa blickar och tänder
mot bröder och systrar som kring oss gå
med levande ögon och varma händer?
Varför skall vårt väsens musik
lösas och strömma rent
först när det är för sent,
brusa som tårar
blott över bårar,
bränna som kyssar blott stelnade lik?

MODERSMINNET.

Jag också har en moder haft,
en enkel kvinna, glad och god.
När hennes tunga mist sin kraft
hon gurglade mitt namn i blod.

Jag kom väl ej så ofta förr
när själv hon öppnade sin dörr
och mot min axel glädjegrät
och kyssande mitt slarv förlät.

Men sen hon flyttat utom tulln
och icke längre ser och hör,
jag ofta klappar tyst på mulln,
så barnsligt, hemlöst utanför.

Du, mor, som en gång burit mig
i själ och tankar, kropp och blod
med långt och gladlynt tålamod,
nu är det jag som går med dig!

Du kunde kläda mig i kött,
men jag kan ej ge dig gestalt.
Nu följer du mig överallt,
men du skall dö när jag har dött.

TRÄDET PÅ SKÄRGÅRDSGATAN.

Det kämpat sig upp mellan gatans stenar
i skuggan av mörka och halvblinda hus.
Det sträcker magra och utsvultna grenar
mot rymdstrimmans höga och avlägsna ljus.

Knuffar och skråmor får trädet tåla,
och det får skåda all nattens skam.
Under dess krona sjäarna skråla
och skrubba ihjäl sina löss mot dess stam.

Genom dess kvistverk sveper och strömmar
ölsyltans stinkande andedräkt.

Det står med lyftade grenar i drömmar
att fånga ett ljusstänk, en fågel, en fläkt.

FILOSOFEN I KUNGSTRÄDGÅRDEN.

I dammgrön vinterrock med sammetskragen
i nacken vankar han i solens gass,
med stelt förakt i de barkbruna dragen
och hakan av sin skäggstubb hånfullt vass.

En smutsig pipa mot hans kindben ryker
och händerna han knutit på sin rygg.
Ur mörkret under bucklig slokhatt stryker
hans frusna blick, förbittrad, hård och skygg.

Kring honom sommardagen muntert gnolar
en ljus och varm och jordisk melodi.
I genomskinliga och vita kjolar
små flickor gunga honom lätt förbi.

Kring Jakobs kyrka läckra gräddmoln fragga
på lustfärd in i rymdens blåa land,
och Kungsträdgårdens lindar lata vagga
solsprängda skuggnät över markens sand.

Svettröda herrar kanta Blanchverandan
och dricka whiskygrogg ur höga glas.
En tidningspojke tappar nästan andan
vid sina vrål om krig och järnvägsras.

Men han går lugn och smuttar på sin snugga,
och ingenting hans tänkardvala stör.
Han vankar under trädens glesa skugga
med stela ögon. Han är utanför.

ÖSTERLÅNGGATAN.

Här luktar tjära, sågspån och läder,
kryddsill, järnskrot och gamla kläder.
Segelmakarnas flaggor hänga
mellan husen, som båгна och kränga.
En vilsen solglimt har svagt förgyllt
hotell »Kirunas» rostiga skylt.

Under en urblekt brödbodkringla
några fulla hamnbusar dingla
med ölbuteljer i vilda skägg.
En visslande springpojke står och tyder
en rad av bilder och namn som pryder
en smutsgul och sprucken gavelvägg.

Det är på klassisk mark jag träder.
Här slogos och knivhöggos våra fäder,
här har det skvalat brännvin och blod.
Mowitz i hörnet där näsblodig stod,
torkad av Fredman, bägge fulla,
och ljuvt i portprånget där lyste Ulla.

Hårt har det smällt i portarnas klappar,
tätt har det ringts på hotellens knappar
av stormiga sjömän från India land.
Hit med en unge, en saftig och mullig,
blåögd, brännhet och rosenhullig
under en ampels trånsjuka brand!

Kloakerna harkla och hosta och mumla,
skuggor med stångpisk ur gränderna tumla,
och de lutande, ryggbrutna hus
andas mot vandraren ut sina unkna
dofter, som minna om bottensjunkna
öden, födda i råhet och rus.

Men den vårstolta solen brinner
högt däruppe, fast den ej hinner
ner till detta tunga och grå.
I en grändmykning Saltsjön glimmar
och en glänsande fiskmåås simmar
genom en vårrymd, befriat blå.

DANS PÅ MOSEBACKE.

(1913.)

Kvällen står vit över Djurgårdslandet,
och i det glansgröna vattenbandet
gungar en färja sitt gula ljus.
Måsarna dyka i båtarnas rökar,
och den nedgångna solen spökar
blekt bakom Kungsholmens svartnade hus.

På Mosebacke, i träpaviljongen,
höres den hasande, glidande gången
av en one-step, på vällust rik.
Grabbarernas rundskurna nackluggar slänga,
flickornas plymer löddriga svänga
i takt med en dunkig och hes musik.

Hetsigt och smäktande bakåtböjda
tätthopslingrade paren fröjda,
stegande runt på dansdruckna ben.
I morgon bitti ju blåser fabriken,
skönare är Mosebackemusiken:
»Putte, du är min ögonsten...»

Jag står och betraktar vimlet från trappan
och tycker att hon i randiga kappan
är vackrast bland alla i dansens flykt.
Väl har hennes lugg en slamsig vildhet,
men munnen har kvar sin smultronmildhet
och höfterna bukta sig sjuttonårsskyggt.

En lustbåt på infärd väsnas och stimmar,
aktersalongens glugglinje glimmar
och håller i mörkskummigt vatten sitt sken.
En vind bär mig saltluft i svala klunkar;
fiolerna raspa, pianot dunkar:
»Putte, du är min ögonsten...»

FÖRSVAR FÖR STREBERN.

Högt vittnar kindens färg och blickens feber,
min käre Johansson, att du är streber.

Du gnor och ligger i av tusan hakar,
för dina ideal knappt sömn du smakar.

Du reser riket runt och folket väcker
och alla onda makter du förskräcker.

Bekänn, o Johansson, du gör det mycket
för att få in ditt namn i tidningstrycket!

Betänker du då ej att tiden jagar
och slukar namn och rykten alla dagar?

Att dessa sekel som på sekel följa
skall namnet Johansson en gång bortskölja?

I bästa fall — säg svalkas dig ej bloden? —
ditt namn skall dö uti isperioden.

Ja, sen så är det slut med ryktbarheten,
sen vidtar stjärnlöst svarta evigheten.

Då om din bragd uti det kommunala
skall ingen mer i tiders tider tala.

*

Fast kort är äran och fast flyktigt livet,
du hissnar ej inför det perspektivet.

Jag är så glad att ej din ärelystnad
blir släckt därav och dömmar dig till tystnad.

Jag känner en som lystet sträckte gapet
mot högre ting än stadsfullmäktigskapet.

Men den som ville solar åt sig roffa
nu ligger vingsvedd på sin utdragssoffa.

Fast tämligt fri från ärelystnadsfebern,
han ropar ändå ljudligt: »Leve strebern!»

Ty utan dem som yvas i det lilla
vår värld dock skulle stå betänkligt stilla.

Hell därför er, som slita, knoga, sträva
för att ert lilla namn en stund må leva!

EFTER UNGDOMSRUSET.

Man är ung, man är tjugu år
med röda idéer och kinder.
Man har långt och upproriskt hår
och en tunga, som ingenting binder.
Man klingar i glaset och håller ett tal
vid det stora samhällsbordet.
Man ställer till en vacker skandal
med att säga det rätta ordet.

Med sanningens grövsta kanoner man kör.
Man talar om dem som gå utanför
i vintermörkret och svälta,

mens själv man sitter i blommor och ljus
och lyssnar till vinets och sidenets sus
och låter sin middag smälta.

Man skådar omkring sig med uppkäftig min
och sturskt och klangfullt en stämman ekar:
»Hur kan ni sitta och dricka vin
och frossa i feta stekar
vid fattiga människors hungerskrin?»

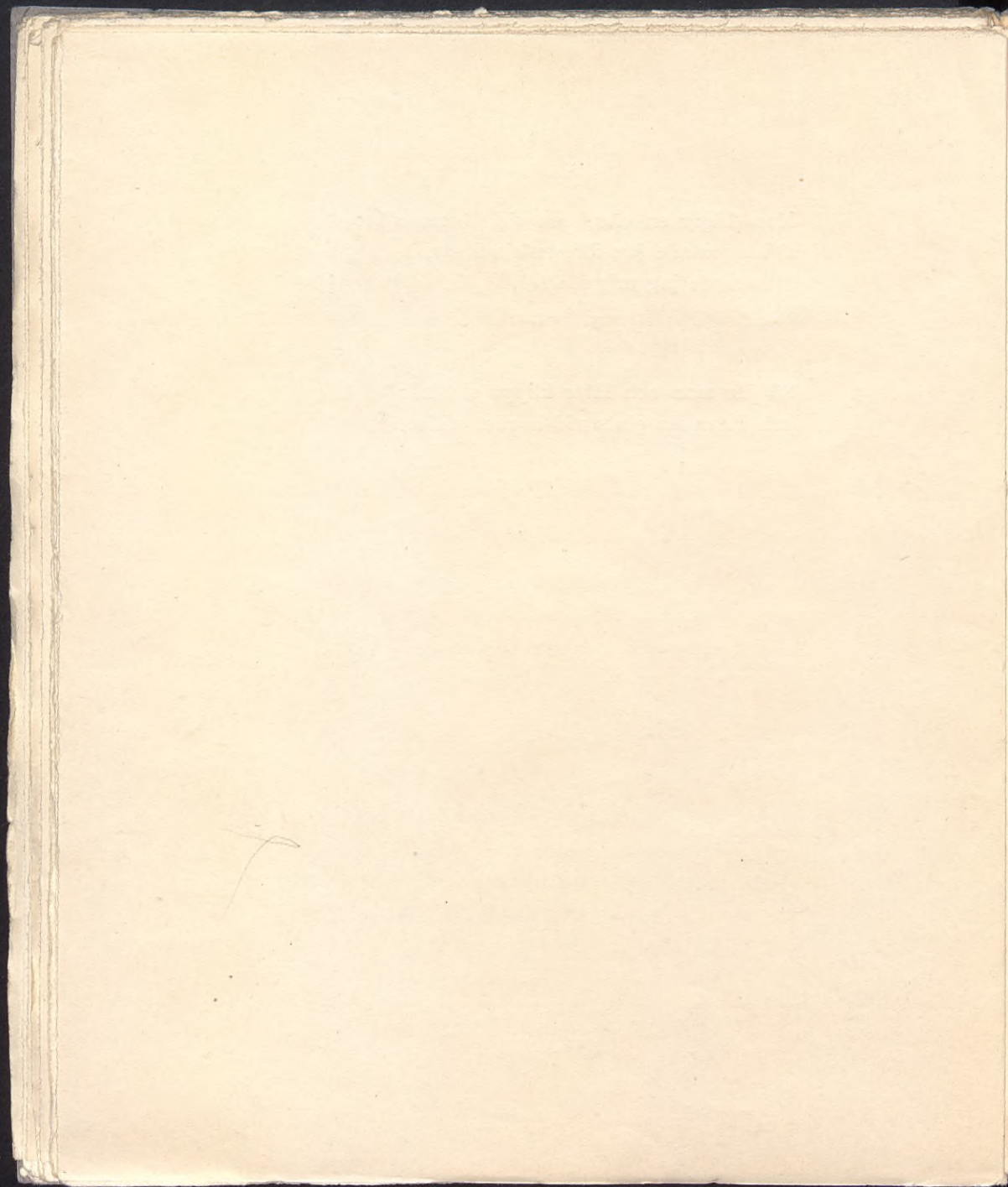
Ett harmens sorl gör på talet slut,
av villiga armar bärs man ut
och läggs i en avlägsen vrå av huset
att sova av sig ruset.

Med hamrande huvud och ökentorr hals
man vaknar som mogen man.
Om ungdomsskandalen man rakt ej kan
påminna sig något alls.

Man frågar en vän, som vid sängen står:

»Vad pratade jag för smörja i går,
blamerade jag mig illa?»

Så går man och låter klippa sitt hår
och intar sin plats vid bordet stilla.

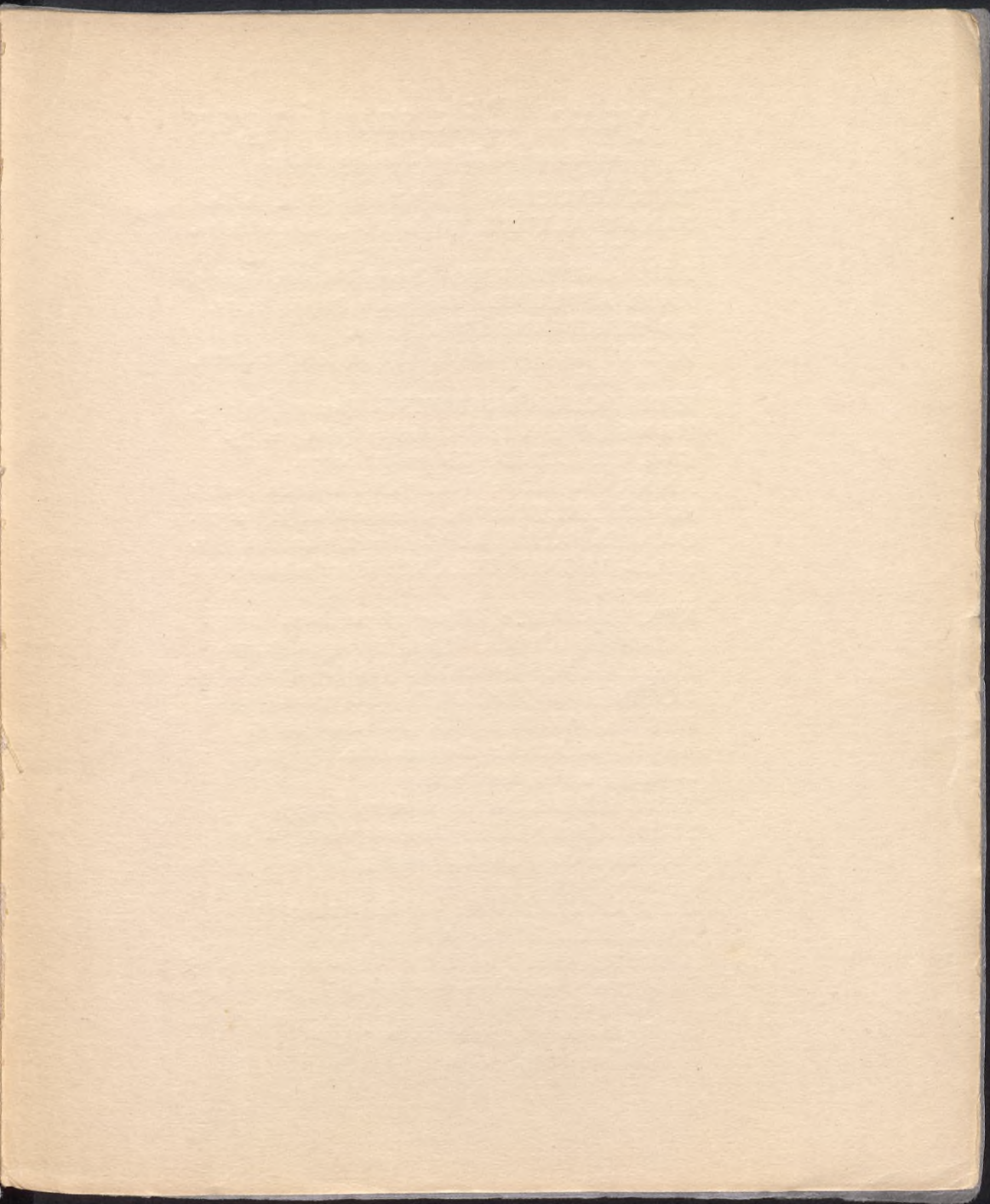

INNEHÅLL.

Mot medelåldern	5
En yngling	8
Fädernearv	10
En förlorad son	12
Fångarna	14
Budbärrerskan	16
I gräset.....	18
Sång i ungdomen	20
Väckelse	22
Efter långvarig torka.....	23
Islossning	25
Adoption	27
En död arbetarhustru.....	29
Den store trollkarlen	33
Modersmjölken	35
Den äkta döden	37
Mor och son	39
Hon kommer ändå	41
För sent	43

Modersminnet	45
Trädet på Skärgårdsgatan	47
Filosofen i Kungsträdgården.....	49
Österlånggatan.....	51
Dans på Mosebacke	54
Försvar för strebern	56
Efter ungdomsruset.....	59

Nyare Diktsamlingar

utkomna på *Albert Bonniers förlag.*

- ERIK LINDORM: *Tal till mitt hjärta.* 1 kr.
FANNY ALVING (Maja X): *Andra visboken.*
3: 75.
DAN ANDERSSON: *Svarta ballader.* 3: 75.
KARL ASPLUND: *Harlequins kappa.* 2: 75.
BO BERGMAN: *Elden.* 4: 50.
HARRY BLOMBERG: *Sjöfolk och färdmän.*
2: 50.
ERNST C:SON BREDBERG: *Rosensånger.* 2: 25.
HANS DHEJNE: *Flöjt och pilepipa.* 2: 75.
OVE EKELUND: *Ur vimlet.* 1: 75.
ANNA EKELÖF: *Rosor från Frankrike.* 1: 75.
EINAR EKSTRAND: *Storm och stillje.* 2: 75.
DANIEL FALLSTRÖM: *Havet.* 5 kr.; inb. 7 kr.
NILS-MAGNUS FOLCKE: *Bland människorna.*
2: 75.
KERSTIN HED: *Vägar och vandrare.* 2: 75.
GUNNAR HEDE: *Skörd.* 2:a uppl. 2: 50.
RAGNAR JOSEPHSON: *Judiska dikter.* 2: 75.
GÖSTA LANGENFELT: *Interregnum.* 2 kr.
BERTIL MALMBERG: *Atlantis.* 2: 75.
ARVID MÖRNE: *Sommarnatten.* 3: 50.
— *Offer och segrar.* 3 kr.
TURE NERMAN: *Frunttimmer.* 2: 75.
STEN SELANDER: *Vers och visor.* 2: 50.
SIGFRID SIWERTZ: *Lördagskvällar.* 5: 50;
inb. 7: 50.
GUSTAF ULLMAN: *Ur livets visor.* 2: 25.
EMIL ZILLIACUS: *Offereld.* 2 kr.
ANDERS ÖSTERLING: *Fränder och främ-
lingar.* Lyriska öfversättningar. I. 1: 50.
II. 1: 75.
— *Idyllernas bok.* 5: 50; inb. 7: 50.
— *Sånger i krig.* 1 kr.

6000206294

Göteborgs universitetsbibliotek

